

23. Da Vaartoner løde fra Lærkernes Bryst.

(Rejsesang.)

Vivace.

Fr. Kuhlau.

mf

1. Da Vaar-toner lø-de fra Lær-ker-nes Bryst og vak-te det

dø-de til Liv og til Lyst, da sad som i Fæng-sel vort

p

hi-gen-de Mod, da svul-med af Læng-sel vort Vi-kin-ge-

mf *p*

blod, da svul-med af Læng-sel vort Vi-kin-ge--blod.

f

2. Ej Kakkelovnskrogen
os hued som før,
da lukked vi Bogen,
den blev os for tør;
da Sejlet vi hejste
i knagende Raa,
og lystig vi rejste
ad Bølgerne blaa.

3. Og nu vil vi haste
med Haabet ved Ror,
og nu vil vi kaste
hver Sorg over Bord,
og nu vil vi pile
mod vinkende Kyst,
og saa vil vi hvile
ved Blomsternes Bryst.

4. Og Sangen skal bruse
i Skovenes Fred,
saa Bøgene suse
forundret derved;
og Bonden den skræmme
skal op af hans Ro,
og Pigen skal glemme
at malke sin Ko.

5. Som Trækfugle flagre
vi vidt over Strand
fra Hjemmet, det magre,
til Glædernes Land.
Vær frejdig, vor Haaben;
hvad frygte vi for?
se, Vejen er aaben,
og Verden er vor!

C. Hostrup.